

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi



Hayati Vasfi Taşyürek ★ Ahmet Süreyya Durna ★ Haşim Kalender ★ İlker Gülbahar
Âşık Aliyar Arslan ★ Tayyib Atmaca ★ Güler Türkkân Arslan ★ Osman Dindar
Hızır İrfan Önder ★ Mehmet Binboğa ★ Mehmet Güneş ★ Nihat Malkoç
Aslan Avcı ★ İbrahim Şaşma ★ Kadir Orakçı ★ Yasin Mortaş

Yıl 1 Sayı 1 Mart 2019

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Afşin Merkez Yayın Grubu Adına
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni

İlker GÜLBAHAR

Yayın Danışmanı

Ahmet Süreyya DURNA

Yayın Koordinatörü

Haşim KALENDER

Kapak Fotoğrafı

(Afşin Ters Lalesi)
Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Dedebaba Mh. Elçibey Cd. Çam Sk.14/A
Afşin/Kahramanmaraş
Tel: 0553 881 75 64

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN Aylık (e-Dergi)

Yıl:1 Sayı: 1 (Mart) 2019
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz'dan yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yola Çıkarken

Bizler çocukken yaşlılar, dedelerimiz misafir odalarında “Bugün Yarpuz’a gittim” ya da “Yarın kısmet olursa Yarpuz’a gideceğim.” derlerdi. Tarihin doğduğu medeniyetlerin yeryüzüne damgasını vurduğu “aşınmış zaman” diliminden bu yana, çeşitli isimlerle anılagelmiştir Afşin. Önceleri arpa yetiştiriciliğinden mülhem Arpasus, Arabisus, Efsus, Yarpuz denilirken Selçuklu sultanı Alpaslan’ın kumandanlarından Afşin Bey’in ismine izafeten “Afşin” adını almıştır nihayetinde.

1944’te ilçe kimliğine kavuşan Afşin (Yarpuz), çeşitli medeniyetlere tanıklık etmiştir. Hititler, Asurlular, Persler, Bizanslılar, Emeviler, Romalılar, Selçuklular, Osmanlılar ve birçok beylikte siyasi anlamda nüfuz kazanmıştır hususiyetle.

Kur’an-ı Kerim’in Kehf suresinde geçen “Eshab-ı Kehf” (mağara yarenleri) olayının da -fiziki ve coğrafi özellikler dikkate alınarak incelendiğinde, kesin kaynaklar muvacehesinde - burada vuku bulduğu söylenmektedir. Geçmiş dönemlere ait tüm medeniyetlerin buraya hassasiyetle eğilmeleri ve ilgi göstermeleri de bu iddiayı ziyadesiyle güçlendirmektedir.

Salt bununla sınırlı kalmayıp şair, ozan ve pehlivanlarıyla enerji santralleriyle de bilinen; Âşık Derdiçok’un, Yazıcıoğlu Osman’ın, Mahsuni Şerif’in, Hayati Vasfi Taşyürek’in, Kul Hamit’in, Âşık Yener’in, Osman Dağlı’nın; şampiyon pehlivanlardan Bekir Böke’nin, Hacı Soyar’ın, Ahmet Ak’ın, Metin Kaplan’nın, Metin Topaktaş’ın, Hayri Yücel’in, Yalçın Özdemir’in ve daha birçok güreşçinin yetiştiği yerdir Afşin havzası.

Şiirin konuşulduğu, şair ve ozanların harmanlandığı söz konusu meskûn mahalde kültür - sanat - edebiyata gönül vermiş kişiler olarak düşündük, taşındık; edebiyat dünyasına bir meşale de biz yakalım, hem bu bölgenin kültürel potansiyelini değerlendirelim hem de bizlerden sonra gelecek nesillere bir köprü kuralım istedik. Bu nedenle de derginin adını hem ilçenin eski adına uygun düşmesi açısından hem de dile, telaffuza, kulağa hoş gelmesi bakımından “Yarpuz”la taçlandırdık. Zira “Yarpuz” fesleğengillerden hoş kokulu bir bitki olup “kır nanesi” olarak da bilinmektedir.

Baharın bu ilk ayında Yarpuz kokusuyla merhaba diyerek gönül sofralarımıza konuk oluyoruz.

Haydi hayırlısı...

Yarpuz Edebiyat

Nedim'e Mektup

🌸 *Hayati Vasfi Taşyürek*

- Âşık Veysel Eliyle -

Hey Veysel Nedim'e uğrarsa yolun
Laleler sarardı soldu diyesin
Zevkine doydüğün şu İstanbul'un
Bizlere çilesi kaldı diyesin

Sadabatlarında sefa sürdüğün
Taşına acemi kurban verdiğin
Altını üstünü cennet gördüğün
Şehir çör çöpünen doldu diyesin

Uzat ki yetişsin suya elini
Yaptık vatan millet sahil yolunu
Fatih'in dev gibi bir heykelini
Dikmenin zamanı geldi diyesin

Büyük sultanlara deme bu hali
Sorsalarda cevapsız koy suali
Kaniyor içimde yara misali
Ayasofya müze oldu diyesin

Barıştı Avrupa Anadoluyla
Kucaklaştı kanadıyla koluyla
Asma köprüsüyle çevre yoluyla
Boğaz neşelendi güldü diyesin

Lahuri şallardı güzelin tadı
Moda çıktı alttan üsten budadı
İslambol'muş amma eskiden adı
Nerdeyse islambul oldu diyesin

Çöken çöktü boş bulduğu arsaya
Piyasamız esir karaborsaya
En iyimiz çanak tuttuk parsaya
Çıkarıcı payını aldı diyesin

Otuzda kocaldı hakkı bilince
Fazla yazamadı kanun dilince
Anlatacak gerisini gelince
Vasfi sana selam saldı diyesin

Dağ ve Şehir

❁ Ahmet Süreyya Durna

-Kahramanmaraş'a

Kumrular "hu" çekerken, çırpır kanatlarını,
"Ede"ler tan vaktinde mahmuzlar atlarını;
Ay başka tebessümle doğar Ahır Dağı'nda.

Tılsımlı gecelerde kaybolurken yıldızlar,
Efsunkâr bakışlarla "Zühre"ye bedel kızlar;
Davar sürülerini sağar Ahır Dağı'nda.

Bir şehir ki, bağrına bağdaş kurup oturmuş,
Malik Ejder karşıdan sanki kıyama durmuş;
Sükût, haykırışları boğar Ahır Dağı'nda.

"Kapalı Çarşı"sını, kaplar çekiç sesleri,
Hünerli ustaların tutulur nefesleri;
Zamansızlık, zamana sığar Ahır Dağı'nda.

Elif Bertiz üzümü, Ökkeş Hartlap bıçağı,
Biri serapa dilber, biri yöre koçağı;
Göge aşk bulutları ağar Ahır Dağı'nda.

Şu haslettir Maraş'ı mutlak kahraman eden,
Bu şehrin ahalisi aynı ruh, aynı beden;
Aslanca sırtlanları koğar Ahır Dağı'nda.

İklimi elverişli, mutedildir havası,
Pamuk tarlalarıyla gökçek Aksu Ovası;
Bereketli yağmurlar yağar Ahır Dağı'nda.

Rehavet

❁ Haşim Kalender

Burak sandık nefsimizi binerken
Cennet diye cehenneme götürdü
Ayıkmadık aşk ateşi sönerken
Bir rehavet bizi, yedi bitirdi

Gözümüz doymadı, karnımız tok da
Fırtınalar koptu, bazen hiç yokta
Bilinsin ki geldiğimiz bu nokta
Kefereyi emeline yetirdi

Kapılar dayalı, seyrederek hancı
Vurdumduymaz gençlik, en büyük sancı
Şahitler yalancı, kadılar yancı
Hak haksızda halk kendini yitirdi

Atanmışlar atar, atananları
Kameralar çeker, batan anları
Utanmaz utanmaz, utananları
Edep yerin ta dibine batırdı

Kalender pişmiştir, cevri cefada
Kalemler kırılır, her bir defada
Yukarı habersiz, zevki sefada
Korkutuyor alttan gelen çatırtı

Âşık Aliyar Arslan'la Söyleşi

İlker Gülbahar

Bölgemiz şiire, sanata değer veren ve bu yönüyle de birçok âşık/ozan/ şair yetiştirmiş zengin bir bölge. Siz de bu bölgede yetiştiniz. Bölgemizdeki sanat erbabının bazılarının kendini tanıttığını, kabul ettirdiğini bazılarının ise çok sonraları farkına varıldığını görüyoruz. Biz sizi vaktinde tanımak ve tanıtmak istiyoruz.. Klasik bir soruyla başlayalım: Âşık Aliyâr Arslan kimdir?

1961 yılında Afşin'e bağlı Arıtaş (Hunu) kasabasında bir bahar ayında doğduğumu söylediler anam –babam ve büyüklerim. İlk ve ortaokulu aynı yerde okudum. Lise hayatım çok kısa sürdü. Yani, başlamamla bitirmemin arası üç ay... Keşke de okusaymışım ama giden geri gelmiyor tabii ki. Okulu bıraktıktan sonra, askere gidene kadar, baba mesleğim olan bakkallık yaptım. 1983 yılında terhis oldum. Hani bizde de askerden gelen delikanlı evlendirilir ya, terhisten iki ay sonra nişanlandım. Bu arada da gene babama bakkalda yardım ediyordum. Ta 1985 yılına kadar. İşte o yıl Afşin-Elbistan Termik Santrali'nde işçi olarak çalışmaya başladım. Yirmi altı yıl çalıştıktan sonra emekli oldum. Allah rahmet eylesin kaybettiğim eşimden iki çocuğum var Murat ve Ayşe Mehtap. Şimdi ise Afşin'de yaşamaktayım.

Âşıklık geleneğinde hemen her âşığın “Bade İçme” ile ilgili bir rüyası olur. Genelde âşık rüyasında bir pirden badeyi (aşk şarabını) içer. Rüya bitip gerçek hayata dönüldüğünde âşığın dili çözümlür ve âşık şiirler söylemeye/yazmaya başlar. Sizin de “Bade İçme” ile ilgili bir rüyanız var mı? Varsa bizimle paylaşır mısınız?

Rüyamda badeyi görmedim amma

Sevda denen tatlı beladan içtim

Sevdim vuslatıma nail olmadım

Bana gurbet olan sıladan içtim

Âşıklık geleneği “Usta-Çırac” ilişkisiyle yüzyıllar boyu süren bir gelenek. Size de bağlama çalmayı, şiir yazmayı, müzik yapmayı öğreten bir usta oldu mu?

Sevgili İlker'im; “Ustasız kazanç haram.” der atalarımız. Elbette ki ustalarım var. Bu güzelim gönül dostlarımı anacak olursak, mesela şöyle başlayalım. Genetik anlamda anamdan dedem Âşık Kör Hüseyin Emirellez köyünden. Anamın bir Âşık kızı olması ve babamdan önce Berçenek'te

Büyük üstad Mahzuni Şerif'in amcası ile evli iken eşi rahmetli olunca babam rahmetli ile evlenmesi Mahzuni'nin Hunu 'ya gelmesine ve babamla tanışmalarına, orada yine Büyük üstad Osman Dağlı (Maksudî) ile karşılaşmalarına vesile olmuştur. Ve bu tanışıklık iki dev'in güç birliğine gitmiştir ki bugün bir Afşin-Elbistan ve bir Maraş değil malumunuz dünyalı olmuşlardır. Bu üstatlardan etkilenen amcam Mustafa Arslan da o dönemlerde saz çalmaya ve şiir yazmaya başlamıştır. Amcam saz çalarken benim de içimde filizlenen şiir ve söz fidanları farkında olmadan dışa vurmuştur. Hanifi Bozdoğan abimin saz çalması bende çığır açmıştır. Bu arada rahmetli babam Bekdeşoğlu Cuma'yı söz ve saz konusunda beni nasıl teşvik ettiğini, ben türküye başlayınca sükût içinde dinleyip eksiklerim varsa “Şurada şu var oğul!” dediğini de bilmemiz gerek. Tabii bu olanlar aile içinde gelişen güzelliklerdi bence. Daha sonra yaş ilerledikçe çevremizde bulunan şimdi yaşayan ve Hakk'a yürümüş âşıklarla tanışma fırsatlarım oldu. Mesela Âşık Mahrumî babanın bende çok emeği var, zellikle irticalen söylemede. Abisi Âşık Aladeli babanın şiir yazma ve sevgi felsefesi bende ayrı bir yeri olmuştur. Yine Âşık Kul Hasan, dedem Âşık Kör Hüseyin'in hem yeğeni hem de yetiştirdiği büyük bir ozan. Bana onunla oturmak yıllarca dizinin dibinde saz çalıp türkü söylemek olduğu gibi onun güzelim deyiş ve tarzlarını nasip eyledi Allah. Şimdi ise duygularımı dışa vurduğunda birkaç kelimeyi bir araya getirir olduk, sizlerin takdirine layık olmak adına ...

Şiirlere, türkülere olan ilginiz nasıl başladı? Kendinizi âşık olarak düşünmeye başladığınızda kaç yaşlarındaydınız?

Dedim ya sevgili İlker'im;

Rüyamda badeyi görmedim amma

Sevda denen tatlı beladan içtim.

Şiirlerinizde, türkülerinizde aşk, insan sevgisi, insanî değerler, sitem, hasret temalarıyla birlikte toplumsal olaylara bakışınızı gösteren birtakım sosyal temalar da var. Bu bildiğimiz temaların dışında da şiirleriniz var mı? Farklı temaların olduğu şiirlere örnekler verebilir misiniz?

Sorunuzun içinde geçen temalar zaten bir şiir ve insanın yaşam biçimidir. Ancak burada eksik olan

tema, tasavvuf kalıyor. Tasavvuf bilgimin olmadığından dolayı da böyle bir temada şiir yazmayı gerek görmedim. Yani, bilmediğin bir şeyi tarif etmek gibi olur bence.

Şiirlerinizde türkülerinizde az sözle çok şeylerin anlatıldığını görüyoruz. Dile olan hâkimiyetiniz mükemmel. Şiirlerinizi bir çırpıda mı yazarsınız, yoksa yazdıklarınızı aradan belli bir zaman geçtikten sonra değiştirdiğiniz olur mu?

Çok nadirdir bir şiiri yazdıktan sonra üzerinde çalışma yaptığım. Hatta çoğu zaman ilk önce sazla okurum daha sonra kaleme alırım.

Bazı âşıkların irticalen (verilen ayak üzerine anında) şiir söyleme yetenekleri çok fazladır. Örneğin Seyranî'nin Sümmânî'nin ve Âşık Hacı Yener'in bu yönünün çok güçlü olduğu söylenir. Siz irticalen şiir söyleme yeteneğinizi nasıl görüyorsunuz?

İrticalen okunan şiir her ne kadar bazı eksikleri olsa da şiirin en doğal halidir diye düşünüyorum. Mesela ben bazen irticalen okuduğum şiirlerde kendimi daha iyi anlattığımın farkına varıyorum. Bu konuda gerek bölgemizde gerekse gittiği her yerde mükemmel bir örnek de Âşık Mahrumî Baba idi ve özellikle bendeki bu yeteneği keşfedip daha iyi olabilmem adına çok emek sarf etti. Ama gene de dediği kadar olamadım ne yazık ki.

Âşık Hacı Yener gibi Hayati Vasfî Taşyürek gibi Mahzunî Şerif gibi Osman Dağlı gibi aynı coğrafyadan doğan bu şairlerin varlığı sizin halk şiirine olan ilginizi arttırmış, size güç vermiş olabilir mi?

Âşık Yener, H. Vasfî Taşyürek, Mahzunî Şerif, Osman Dağlı, Kul Hasan, Aladeli (Haydar Kaya), Âşık Mahrumî, Âşık Mechûlî, Abdurrahim Karakoç, Perişan Güzel, Ozan Emekçi, Osman Konak, Çötelî Ali ve daha şu an adını sayamadığım bu güzelim yürekler, elbette ki bana şiiri sevdirenler olmuştur. Bu güzelim insanların yaşayanlarına uzun ömürler, Hakk'a yürüyenlere rahmet diliyorum.

Eskiden, Konya'da hemen her yıl yapılan Âşıklar Şenliği/Âşıklar Bayramı vardı. Bu tip şenliklere katıldınız mı? Bu tip şenliklere katılmayı nasıl değerlendiriyorsunuz? Âşıklar böyle şenliklere katılmalı mıdır?

Aslına bakarsan dostum, ben şahsen genelde hiçbir etkinlikte bulunamadım. Bu da benim tembelliğimden olsa gerek. Bu tip şenliklerin - nerede olursa olsun - amacı doğrultusunda ise olması elbette güzel bir olay. Halk edebiyatının günümüzde her ne kadar da yazılı hale geldiğini göz önüne alsak da fiilen bu tip etkinliklerin devamı kültürümüze katkılar sağlayacağı kamısındayım.

Âşık şenliklerinde hiç şüphe yok ki türkü severleri en çok heyecanlandıran, eğlendiren, düşündürdiren Âşık atışmalarıdır. Böyle bir atışma gerçekleştirdiniz mi? Âşık atışmaları ile ilgili neler düşünüyorsunuz?

Âşık şenliklerinde olmasa da aşık dostlarla zaman zaman atışmalarımız olmuştur. Buna da var denilemez.

Biz sizi şu an yaşadığınız ortamdan sevdiklerinizle birlikte alsak, Türkiye'nin en modern şehirlerinden birine yerleştiresek siz yine bizi etkileyen şiirler yazıp yeni türküler oluşturabilir misiniz? Yoksa âşıklar kendi doğup büyüdüğü, doğal ortamlarda mı kalmalıdır?

Bak bu enteresan bir soru. Şiirlere baktığımızda hasret, özlem, gurbet, sevda ve vuslatsızlık olur genelde. Beni bu yaşadığım ortamdan alsanız sılaya hasret başlar, dertler depreşir. Ama şu da var ki yazmak için sebep gerekir de mekân aranmaz yanılıyorsam, bağışlayınız...

"Yolcuyum Bu Dağlarda" türkünüzü, Güler Duman ve Orhan Ölmez gibi sesiyle kendini kanıtlamış sanatçılarca okunduğunu biliyoruz. Deniz Doğan da "Faydası Yok" adlı türkünüzü okumuştur sanırım. Ülkemizde sesiyle tanınan birilerinin sizin türkülerinizi söylemesi veya türkülerinizin herkesçe beğenilmesi yaptığınız işte size güç veriyor mu? Yaptığınız işin doğru olduğuna inandırıyor mu?

Eser bir emeğin sonucudur. Yani üretmek... Hatta farkında olmadan yürekte geleni kaleme ve söze dökmek. Paylaşmak demektir ki paylaşmayacaksan neden üretesin. Hele de seni dinleyenlerin duygularına hitap edebiliyorsan. Bu anlamda yaptığım eser daha büyük kitleye ulaşmış ve takdir görmüşse bu, o eserin sahibine mutluluk verir ve kendi içindeki sıkıntıları konusunda teselli eder. Mesela ben bunları yapmasaydım sizler gibi dostları nerden tanıyacaktım ya da siz beni nerden bilecektiniz? Ne Mutlu bana ki yaptığım iş doğru diyorum.

Mahlasınızı kendiniz mi belirlediniz? Neden Aliyâr?

Mahlas konusuna gelince ... Âşıklık geleneğinde malum her aşığın bir mahlası olmuştur. Ben de aynı yoldan gittiğimi düşünerek benim de bir mahlasımın olması gerektiğini düşündüm. Daha önce kendi kendime bazı mahlaslar denedim ancak bunu bir usta tarafından sana verilmesi gene gelenektendir olduğunu öğrendim. Babama sordum ne olmalı benim mahlasım diye. "Aliyâr" olmalı dedi ve 1984 yılından beri de bu mahlasla

yazıyorum ve yaşıyorum.

Türkü dışında klasik müzik, sanat müziği, pop müzik gibi müzikleri dinler misiniz? Âşıklar yalnızca türküyle mi ilgilenmeli?

Bazen sözlerini anlamadığım yabancı müzikler dâhil her tür müziği dinlerim. Bu benim şahsi davranışım. Diğer Âşık dostlarım dinlerler mi bilemem.

Şiirlerinizde, türkülerinizde derin bir tecrübe, yoğun bir duygu hâkim. Ayrıca şiirlerinizin sağlam bir yapısı var. Böyle bir ürünü ortaya çıkarmak sizin için yorucu mu, yoksa eğlendirici/dinlendirici mi?

Şiir ya da türküleriyle hiç eğlenmeyi düşünmedim. Yorucu olmaları mümkün değil. İyi bildiğim bir tarafı, iyi bir dinlendirici olmaları.

Bu gelenek, içinde sizden ilham alan, sizi ustası olarak gören genç âşıklar var mı?

Her alanda olduğu gibi bizim camia da da bir bayrak yarışı var. Bu bayrak eğer bugün bende ise yarın gelecek nesilde olması gerek. Aile dışından isimlerini sayamayacağım kadar gençlerimiz var. Aile içindense Kardeşim İnan Arslan, oğlum Murat, Yeğenim Ali Yaşar (Dost Ali) gibi isimleri sayabiliriz.


Siz kendinizi Hak Âşığı mı, Halk Âşığı mı olarak görüyorsunuz?

Dost'um; Hak aşığı derken bir Yunus olamayız elbette. Ama gene de Hakk'a âşık olmayan Hakk'ın yarattıklarına âşık olamaz Halk da Hakk'tan geldiğine göre her ikisinin de aşığı olmak için gayretlerimi göstermekteyim.

Yüzyıllardır devam eden bu geleneği, bu geleneğin ürünlerini genç nesillere sevdirmek adına âşıklara düşen görevler var mıdır?

Elbette vardır. Ben başta kendi çocuklarım olmak üzere üzerime düşeni yaptığıma inanıyorum. Gençler yaşı ve teknolojik dayatmalar gereği türkü dışında müziklere eğilimleri hat safhada olsa da gün geliyor o gençler olgunluk dönemlerine girdiklerinde bir de bakıyorsunuz ki türküde kendilerini buluyorlar. Bu anlamda da âşıklar dayatmadan kendi üzerlerine düşen görevi yerine getirmeliler diye düşünüyorum.

Hasan'a Hariçten Mektup

 Tayyib Atmaca

Gün yine kızardı akşam oluyor
Nasıl çıkacağız yarına Hasan
Keskendiğin taşlar beni buluyor
İşliyor sözlerin derine Hasan

Kırılacak yaşı devirdik geçtik
Burçak tarlasında pıtırak biçtik
Dilimiz kurudu sukutu içtik
Koy canı canının yerine Hasan

Elbet hakkı olur dostun dostundan
Yanlış mana çıkaramaz kastından
Gönül kuruldu mu kalkmaz postundan
Benzemez bir başka birine Hasan

Yüzün dili beceremez yalanı
Dil delikte gedik eder yılanı
Hal ehlinin olmaz başka planı
Şükreder gönlünün terine Hasan

Doğuştan hak ettik ölüm sırada
Olmadı gözümüz pulda parada
Yaşıyoruz şu dünyada kirada
Kalmadı yeryüzü Karun'a Hasan

Bazen sağaltılır tuz ile yara
Lafların azı söz çoğuyusa dara
Kibir tenimizi çekmeden dara
Benzese huyumuz Harun'a Hasan

Öğretmen Mucizesi

✿ Güler Türkkan Arslan

Mucize filmini izleyenler anımsayacaktır.

Filmin başkahramanı Ziya Hoca'yı izlerken ikiye bölündüm adeta. Gözlerim perdeye asılı, bilinçaltımda Zekeriya Bey'in mucizesi akmaya başladı. Sanki bizim hayatımızı bizden habersiz filme almışlardı, gözyaşları içinde izliyordum.

Zekeriya Bey'in ilk tayin yeri Göksun'un dağlık bir köyü olan Dağobası'na çıktı. Henüz evlenmemiştik, mektupla haberleşiyoruz. Şimdiki deyimle çıkıyoruz, nereye çıkıyorsak. Elbistan'a kadar dolmuşla gidiyor, oradan köyün muhtarı gelip yatağını katıra yüklüyor, üç saat yürüdüktan sonra köye ulaşıyor. Köyde okul yok, muhtar bir oda veriyor, evinden birkaç sıra falan düzenliyor, akşam sıraları birleştirip yatağını açıyor, sabah çocuklar gelmeden kaldırıyor. Çocuklarda önlük yok, saçları makasla kırılmış... Hafta sonu Elbistan'a iniyor, bir top siyah bez ve yaka, tıraş makinesi alıyor. Köyden bir kadın önlükleri dikeyiyor, tıraşı da hep kendi yapıyor. Muhtarla birlik olup köye önce bir yol, sonrada okul yapmaya karar veriyorlar. Birlikte Göksun'a geliyorlar. Sabah K.Maraş Valisine gitmek için yola çıkıyorlar, daha Maraş'a ulaşmadan trafik kazası geçiriyorlar. Kazada muhtar, bir kadın, bir de benim akrabam orman işletmesinin veznedarı hayatını kaybediyor. Kendini de öldü diye umutsuzca hastaneye kaldırıyorlar... İki ayağı birden kırılıyor her yerinde cam kesikleriyle iki yıl hastanede yatıyor...

İyileşince evlendik, tayin istedi. Bu defa Göksun'a beş km uzaklıkta Çağlayan köyüne tayin oldu, orda sekiz yıl çalıştı. Sabah gidiyor, akşam geliyor. O köyün karşısında Ellekler diye mezarı var, ortadan Törbüzek çayı geçiyor, tahtadan eğreti bir köprüsü var. Çocuklar okula gidip gelirken suya düşüyor diye orada bir sınıf açmak istiyor. Milli eğitim müdürü "Bu çok çalışkan, orayı halleder." diye Zekeriya Bey'i oraya veriyor.. Sabah gidip başlıyor, orada da okul yok. Ahırın yanında bir oda veriyorlar. Akşam eve geliyor, adam resmen ahır kokuyor... Bir gün köylüyü topluyor, bana bir yer verin size okul yapayım diyor, köylüler gülüyor:

-Hoca sen bizimle dalga mı geçiyon, yeri verdik, diyelim bizim paramız yok ki ...

-Aranızda 100'er lira toplayıp bana verin, gerisi-

ne karışmayın, diyor Zekeriya Bey.

Toplayıp veriyorlar bütün parayı ona. Orman işletmesinden, 'zati ihtiyaç' yazılıp bir kamyon tomruk alıyor, okul yapacağım deyince en yüksek fiyatı veren hızarıcı Yılmaz, uygun fiyattan satıyor tomrukları. Mekânı cennet olsun.

Ertesi gün ilk kazmayı köyün gençleriyle vurup başlıyorlar okulu yapmaya. Aylarca üstü başı çamur içinde eve geliyor... Okul işte öyle meydana çıkıyor, yalnız çatısı kalıyor. Kendi maaşı da yetmiyor, moralsiz gidip geliyor. "Bu okul benim onurum oldu, bitirmem lazım." deyip duruyor. Birden aklıma geliyor, düğünümde kalma bir bileziğim vardı. Gece çıkardım uzattım Zekeriya Bey'e.

-Al bunu, işini görürse bitir de rahatla...

-Olmaz Güler, ben bunun yerine yenisini alamam.

-Alma... İsteyen kim? Ben zaten altın takmayı sevmem.

-Anam bileğinde görmezse sorar.

-Sorsun, bir şey söyleriz, boş ver sen onları...

Böylelikle çatıyı da bitiriyor ama ben hiç görmedim, götürmüyor beni oraya. K.Maraş Valisi, komutanlar, Göksun Kaymakamı, daire amirleri geliyor açılış yapıyor, köylü koç kesip misafirlere ziyafet veriyorlar. Her şey çok güzel, çok mutlu... Şevkle gidip geliyor. Bir gün muhtarla köyün ileri gelenleri:

-Hoca çok emeğin geçti, yengeyle çocukları da getir oturun lojmanda. Yorgunluğun çıksın hem de... Komşumuz olun, demişler. Akşam gelince söyledi, nasıl seviniyorum, "Ayrı eve çıkıyorum, varsın köy olsun!" diye içimden...

Bana fikrimi kim soracak?

-Rahmetli babam olur, dedi. Metin'i de alın gidin. Alper'le Aysun bizimle kalsın. Hafta sonu gelir görürsünüz... Sesimiz çıkmıyor.

Akşamdan kapacak, yatak, küçük tüp, ufak tefek şeyleri hazırladık, beraber yaşadığımız için önemli eşyalara dokunmadık, fakir gibiydik zaten o zamanlar.

Alper ilkokul birinci sınıfa gidiyor, Aysun daha

başlamadı, Metin dört yaşında... Sabah çıkıyoruz artık... Eğildim önce Alper'i öpmek için koluyla yüzünü kapatıp ağlamaya başladı, çok kötü oldum. Gittik ama Zekeriya Bey'le hiç konuşmuyorum, hep ağlıyorum.

-Ne yapayım Güler, babamla anam öyle istedi, yok desem bana kırılırlar, onlar gücenirse benim vicdanım rahatsız olur... Kim bilir belki de o gün öğrendim, herkesin yerine üzülme...

Yerleştik... Her şey çok güzel, her akşam evimiz köylülerle dolup taşıyor, yüzlerinde o saf mahcup ifadeyle...

-Kusura bakma Güler Hanım akşam olunca biz buraya gelmeden duramıyok!

Köylünün toprağından, hayvanından ne çıkıyorsa bizim ev onlarla dolup taşıyor. Köylü bizi çok seviyor, biz de onları çok seviyoruz. Akşam sohbetlerinin konusu, köye bir de cami yapmak oluyor. Öğrencilerse suya yollamıyor beni, çeşmeye, bahçeye... Her şeyime koşuyorlar.

Ödülleri gelmeye başlıyor Zekeriya Bey'in, aylıkla ödüllendirme, takdirname, teşekkür... Ödül üstüne ödül... K.Maraş Valisi giderken "Bu köyden üç tane okul kazanan çocuk çıkarırsan sanadaha büyük ödül vereceğim." demiş. Durur mu Zekeriya Bey? İlçede ilkokullar arası yarışma başlayacakmış. Son sınıfta yedi öğrencisi vardı, okul dağılınca eve geliyorlar, onlara ders çalıştırıyordu. Sınav günü geldi, çocukları alıp Göksun'a gittiler. Dört merkez okulu içinde, yedi öğrencisinden altı tanesi yatılı okulu kazandı. İlçede birinci sıraya yerleşti. Bu ona valiliğin üstün başarı belgesini getirdi.

Bununla kalmadı, yeni öğretim yılında Göksun'un en popüler okulu olan Yavuz Selim İlkokuluna müdür yardımcısı olarak tayini çıktı.

Hem köylümüz hem biz çok zor ayrıldık birbirimizden ama bağımızı da hiç koparmadık hâlâ... Çoğu rahmetli oldu, mekânları cennet olsun, yaşayanlara Allah uzun ömürler versin.

Yıllar geçti. Göksun'a giderken de gelirken de Kayseri-Göksun karayolu üzerinde kendi ellerimizle diktiğimiz çam fidelerinin ağaç olup kuşattığı sarı boyalı, bayrağı hep dalgalanan o okula bakmadan, o günleri anmadan geçmediğim bir avuç Ellekler köyünün okulu, Zekeriya Bey'in eseri olarak akıllara kazındı...

Mucize filmi boyunca Zekeriya Bey'in mucizesi geçti gözlerimin önünden.

Açıkça (Topal Tecnis)

❦ Osman Dindar

Aşığın ateşi kar'ı eritir

Seher vaktinde Hakk'ı andıkça

Gönlü alçak olan gönül eridir

Aşk nârında pişer o da yandıkça

Pîr-i fanî derler gelmiş yüzüne

Gönül aynasından bir bak yüzüne

Amelinin nûru iner özüne

Zikir deryasından içip kandıkça

Aşıklar dünyada kalır mı yayan

Batmaya mahkûmdur fitneyi yayan

Gel dostum gel sen de bizim ile yan

Kurtulmazsın ölüm gelmez sandıkça

T/aşkın Üçlemeler

• Hızır İrfan Önder

• kalabalık çevremde
kimsem kalmadı
dizinde ölecek

• terk edilmiş köy gibi
mahzundur
yüreğim

• yırtıcı bir kuş gibi
dönüp duruyor dünya
tepemde

• ürkek ürkek bakıyor
mahzun yıldızlar
gözlerime

• anneciğim
bahar gelmeyecek mi
artık kentlere

• ey sevgili, yağmurlu bir akşam
kapımı çalıp usulca
kucaklayiver yalnızlığımı

• Kaçkar eteklerinde açan
bir kır çiçeğidir
çocukluğum

• sevdama tanıktır yıldızlar
ey güneş gözlü sevgili
getir gönlüme bahar

• canımı sıkmayın
kasvetinde boğulursunuz
akşamlarımın

• içim viran
dışım yalnızlık
gölgem bir parya

• figanım yırtıyor
gecenin sessizliğini
bu kent benden de ıssız

• faili meçhul
bir cinayete
kurban gitti gençliğim

• ömrüm yaralı bir ceylan
ölüm pusudaki avcı
avladı avlayacak

Dirgen İsa İle Maceralar

 Mehmet Binboğa

“Gençtik çoook...” Ş. Taş ...

Yıl bin dokuz yüz seksen ya da seksen birdi, çok iyi anımsamıyorum. Ağabeylerimden biri, Kayseri-Maraş hududu sayılan Binboğa Dağları'ndaki yaylamız Tikenli'ye gelip giderken Alevi-Kürt köylerinden bir kıza gönül vermişti. (Biz Sünni Afşar Türk'üyüz bu arada, Dadaloğlu'yla kan bağımız vardır; ninemin dedesi filan galiba.) Neyse, Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kızı aldık; nişanı yaptık fakat bizim ağabey o ara erişti mi nedir, hafif uçtu anlayacağımız, ne dese çıkıyor adam: “Acele edin, yapın şu düğünü; birkaç cenaze olacak çok yakında!” deyip pederin başının etini yiyordu. Dirgen İsa bu, kimi takar; çok da tın: “Ölenin de kalanın da “girl friend”inden başlatma üleyn, harmanı kaldırmadan zinhar düğün müğün yapamam!” diye kestirip atmıştı, ağabey kızıp köpürdü ama nafiye...

Derken bir gün babamla yolumuz o dağ köyüne düşmüş, yeni hısımlara misafir olmuştuk. Dağın başında ayda yılda bir denk gelen, hem de yeni hısımlar, üstelik baba-oğul aşık misafirleri bulan aşiretler; neredeyse bize çocuklarını kesip yedirecekti. Ben ömrümde böyle misafirperver insanlar görmedim. Gece çok güzel başlamıştı aslında; sazlar çalınmış, türküler söylenmiş, hatta babam nereden uydurduysa Hasan Amca'nın gönlünü okşamak için bir de Kürtçe türkü tutturmuştu. Gece boyunca kuzular yenildi, boz bulanık rakılar bir bir devrildi, silahlar atıldı şerefe... Aradan birkaç saat geçtikten sonra, gece yarısına doğru ev sahibi ve müstakbel gelinin babası Hasan Amca, bir küp bal ve bir o kadar koyun kaymağı, birkaç kilo ceviz içi getirdi sofraya. Bir kuzuyu bile bana mısın demeden götürebilen bu iştahlı baba-oğul için garnitürden şeylerdi bunlar tabii; durumdan memnunduk ama babam yine de ev sahibini uyarmayı ihmal etmemişti:

-Kirve gel sen yeme dokunur, yaşlı adamsın.

Ev sahibi:

-Pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın ağa, var mısın yarışa, derken altın dişleri sarı yirmi beşlik gibi parlamıştı.

Babam, yine de ısrar etti:

-Bak Hasan Ağa, ben Dirgen Ali'nin oğluyum; bu cevizi, balı, kaymağı bebeklikten beri sıkmaçla yiyorum; sen gariban bir ihtiyarsın, bu yemekleri sana kırk yılda bir çıkarıyorlardır, yarışma benimle, hazmedemez ölür gidersin, demedi deme!

-Hasan Amca müstehzi bir ifadeyle:

-Göreceğiz ağanın oğlu el mi yaman bey mi, ya Allah bismillah, deyip bala saldırmıştı. Ben de kıyısından köşesinden yiyordum kaymaklı ballı

cevizli karışımın ama babam beni uyarmış, az yemeye çalışıyordum. Yarış kızıışmış, taze dünürler kıtlıktan çıkmış gibi bir bala, bir kaymağa, bir cevize saldırıyorlardı. Allah'tan peder bana: “Evlat al sazı da, iki tıngırdat.” demiş ve ben nihayet sofradan kalkmışım. Babalar kâh bağıra çağıra konuşuyor, kâh yüksek sesle kahkahalar atıyor ama en çok da Binboğa Dağları'nın bin bir çiçeğinin özünden süzülen lezzeti tarifsiz karakovan balını, ak kaymağını, enerji küpü kıtır cevizini büyük bir iştahla götürüyorlardı. Yemeğin üstüne kahveler endam etmiş; sarma, kaçak tütünler yakılmış, eskilerden laflıyorlardı ağalar. Ben de :”Bir gün bu hikâyeleri mutlaka yazacağım.” hayalleriyle en küçük bir detaya dikkat ediyor, duvardaki Zülfi-kar'ın çatal ucunun kavisine, şahmeranın ayaklarına kadar sayıyordum. Ardıç ve meşe kokan bu dağlara tanrısal bir huzur çökmüş, sadece gecenin sihrini zar zor duyulan Hunu'nun, Göllüce'nin köpeklerinin ulumaları bozuyordu. Tertemiz ve serin bir toprak evde, yarım metreyi bulan yün yataklarda bebekler gibi uyurken birden bir vaveyladır koptu:

-Yetşiiiii komşular, Hasan Ağam ölüyor!

Aceleyle gaz lambasının fitilini kaldırmış, babamla göz göze gelmiş: “Bravo İsa Ağa, adamı sonunda öldürüyorsun ya!” demek istemişim. Babam da bozulmuş, telaşlanmıştı. Hemen giyinip sesin geldiği odaya dalmıştık; Hasan Ağa mosmor kesilmiş, sürekli kusuyordu. Traktörü getirmiş, römorka yatak sermiştik. Hasan Ağa'yı gecenin bir yarısı Afşin'e ancak iki saatte yetiştirmiştik. Doktor Osman, hastayı görür görmez babama:

-Boşuna getirmişsiniz İsa Ağa, iş bitmiş, deyin-ce başımızdan kaynar sular dökülmüştü. Babam büyük bir suçluluk duymuş olmalıydı, ha bire dizine vuruyordu... Ben o çocuk aklımla, kocaman kocaman adamların bu saçma yarışına bir anlam verememiş, en çok da babama kızmışım.

İkinci gün Hasan Ağa hakkın rahmetine kavuşmuş, biz de başımız önümüzde eve dönmüştük. Babam gözlerime bakamıyordu. Aradan birkaç hafta geçti geçmedi ağabeyin kötü rüyası gerçekleşmiş, bir ay içinde yakınlarımızdan üç kişi rahmetli olmuştu. Düğün dernek de kaldı tabii... O günden sonra ölçülü yemek konusunda kendime verdiğim sözü pek tuttuğum söylenemez ama kim bir kötü rüya anlatmaya kalktıysa engel olmuştum...

Sıla-i Rahim

Dr. Mehmet Güneş

Gurbet var alınyazımda,
Sıla tütüyor gözümde,
Hasret yüklü her sözümde;
Yarpız kokar buram buram,
Deşildikçe azar yaram.

Bir türkü gelir dilime,
Hicran olur her kelime,
Vuslat çıkar mı yoluma?
Bir gün buluşuruk zahar,
Tama sılayı rahîm var.

Oğuzların bir koluyum,
Yedi Uyurlar iliyim,
Özbeöz Türkmen diliyim,
Arı sili gökçek şivem,
Dile gelsin gerçek şivem.

Atlas'ı var, Ekiz'i var,
Dağda kenger sakızı var,
Eshabü'l Kehf'in izi var,
İsimlerden sezmedin mi?
Koyundaş'ı gezmedin mi?

Ulu Cami, Çadırvan,
Daaştirdi sizi zaman,
Her şeyi çaldı mihrican,
Memleketin benzi soldu,
Dââtle bak nasıl oldu.

Gındıralık'tan geçerdik,
Ordan gındıra seçerdik,
Baydılı'dan su içerdik,
Eski gane buz mu taşır?
İçenin dişi gamaşır.

Gala'dan top atılırdı,
Yazın damda yatılırdı
Pekmeze kar, katılırdı;
Nerdesin garlı garsambaç,
Seni damâsıdım, omaç.

Pancaraşı, cıyıklama
Gel çamanı sayıklama
Etli giyma vardır amma
İçli köfte bir bambaşka,
Eski tehler olsa keşke...

Kismik olma getir desek,
Küncülü ekmek istesek,
Kızırtıp irişgit yesek;
Sona da pisgevit gelse,
Arasında lokum olsa...

Tahalaklar söbe olsun,
Kışın yağlı kömbe olsun,
Bastık olsun, semse olsun;
Hâtize de ister canım,
Humsuluk etme gurbanım.

Döller çimip üşüyor mu?
Cıncıklı aş pişiyor mu?
Eski âdet yaşıyor mu?
Ohuntu veren var mı ki?
Dürü salan çıkar mı ki?

Artık satılır mı payam?
Hani nerde datlı mayam?
Yine efkârlandı dünyam;
Ayrılık göcek tutuyor,
Sıla beni unutuyor.

Ekmek evirenler nerde?
Kirmen çevirenler nerde?
Hasbir gavuranlar nerde?
Duygularım duman duman,
Gurbet; cip mızdırık zaman.

Daârmenbaşı'nda bulgur
Kaynatılır, buğday yunur.
Dedebaba bir kutsal nur;
Çalgınlara şifa yağar,
Güneş Boşnaklar'a doğar.

Purluk'tan pur çıkıyor mu?
Aristaklar akıyor mu?
Komşular loğ çekiyor mu?
Hazındamı var ellaham?
Sızgıt acık zor ellaham?

Atlas Suyu'nun yanına,
Varsam Suyun Girai'na,
Ayrılan Dede'den Hurman'a;
Portmak alabalık tutar,
Tâdeşleri ilik atar.

Bekcaâz'e doğru çıksam,
Deplengisiz çiğdem söksem,
Ateş gaysam, çipri yaksam,
Gızinsam el üfeleyip,
Eski günleri özleyip.

Firik üttüm Mârözü'nde,
Ava gittim her yazında,
Kar kürüdüm ayazında,
Süyüklere buz tutarken,
Teberikler söz tutarken.

Sâmende bayanlar baylar,
Vingır vingır adam gaynar,
Dıvrak gençler gaba oynar,
Velîme verenler bitmiş,
Çarhıt ciple gelin gitmiş.

Şaârtlik yaptığım yerde,
Daraba yok, galle nerde...
Hulkum daralıyor burada;
Yelli gittim, telefsideyim,
Hışım çıktı tez eskidim.

Gızlar Pınarı yitti mi?
Göz; göre göre gitti mi?
Mınavaralar bitti mi?
Sülenkede mucuk yok mu?
Gosguç bilen çocuk yok mu?

Zırnamak yok her oyunda,
Çemkirecek ne var bunda,
Sokranma işin sonunda;
Dölek duran lafı gevmez;
Hınazayı kimse sevmez.

Neeşgördün doğru söyle
Yamyaş oldun nasıl böyle
De sen deli soyha neyle
Cımcılık olmuşsun heri,
Al peşkırı sil her yeri!..

İşmar etme ona buna,
Yumuş buyurma her yana,
Dıdısının dıdısına...
Tenteneyi ördür hele,
Cibelip de durma kele.

Celfinleri dert mi sarmış?
Ferikleri yere sermiş,
Pinniğe giran mı girmiş?
Oşartmadan ânât bana,
Kişeyip de saysana...

Unutuldu eski cere,
Şimdi rağbet hep acere,
Ne akın var, ne geçgere,
Tarla kepir, cılgı nerde?
Gimpeşten git yörelerde.

İnaamsağmada ışık,
Yedi renkli bir sarmaşık,
Duygular karmakarışık;
Hüzünlendim bayak beri;
Hayal ettim eskileri...

Guzbahçe'den ceviz yolsam,
Depecik'te soluk alsam,
Gô mal için fetvâ bulsam;
Humsuzlara doğar fırsat,
Fidanlık'a ol mihiyat.

Kuzlacı mal yakında mı?
Öteaçenin bükünde mi?
Kürük yosa ekin de mi?
Seyiple malı davarı,
Sür velhana sal yukarı!

Toplanır mı göbelekler?
Kim satar da kim eşgın yer?
Şimdi kimler filar giyer?
Aşlanık mı ediyon sen;
Ne köşger var, ne sahdiyen.

Mıtırıptan fayda gelmez,
Müzeviriden adam olmaz,
Geslerle yola çıkılmaz
Macca eder gaslek seni;
Gelir beleni beleni.

Teşt, ilaan, satır, sitil,
Havlü hayat dolmuş zibil,
Atan var mı çula mitil?
Melefenin yırtık yeri,
Hele geçir ilmeçeri.

Cangamayla geçti yıllar,
Mâsimedim uçtu yıllar,
Elden pırtıp kaçtı yıllar,
Gurbet oldu bana sılam;
Çok söyleme gadan alam.

Marabalar hayma yaptı,
Hillingacın ipi koptu,
Essah, portma nasıl kepti,
Çalgap gördüm olanları,
Himsiz mi havlu duvarı?

Eymenmenin ohdu bitti,
Bak şirpeden neler gitti,
Gullep, zerze ve dil yitti;
Habbap çoktan unutuldu,
Veslebitle yol tutuldu.

Müslüman Türk benim adım,
Kimliğimden arınmadım;
Öykünmedim, horsunmadım.
Garamet çalmayın bize;
Biz bağlıyız töremize.

Yâdelerde çarnaçarım;
Bitmez tükenmez efkârım,
Eşgeredir âhû zarım,
Kerçetmeyin heri edem;
Oğrûn oğrûn söyleyemem.

Evler geniş, süllüm dardı,
Cinnik, mâbeyn ve çağ vardı,
Ganime dert bizi sardı;
Langara çaldık boşuna,
Şiltakcıların işi ne...

Zaman gençliğimi çaldı,
Çocukluğum nerde kaldı,
Eski günler bir masaldı,
Saçım da ak yoktu bıldıır
Her sene ayrı fasıldır.

Ula pörtlek yoldan çıkma,
Höslan mahanaya bakma;
Horantama kakıç kakma,
Sumsuk yersin şimdi benden,
Dinel şurda cibelman.

Kafiyeydik redif olduk,
Çiltim idik hetif olduk,
Çölpeşik bir herif olduk;
Çiğnimize şelek bindi;
Sırtımızda el depindi.

Unutmayın dostlar bizi,
Künde anmaktayım sizi,
Göresidim hepinizi,
Hasret sineleri dağlar;
Yâda düşer hatıralar.

Evrâc ile eviririm,
Elöpeni çeviririm,
Culuk gimi deviririm,
Atan şimdi dört dombalak,
Olun gırnapsız fıriştak.

Erir sabun, olur kirtik,
Yaptık her mesese kertik,
Var mı vızzık içen artık?
Cuvaralar tükenirken,
Pahıllar alelenirken.

Babam Afşin'de yatıyor,
Kalbi Mekke'de atıyor,
Medine'de saf tutuyor;
Hac yolunda şehit babam;
Hislerimi anlatamam...

Geglik eşkir, oma pırtar,
Yelpikli çor döşü yırtar,
Malamatlık her gün artar;
Ulmayan yer galdı mı ki?
Şor, tapına geldi mi ki?

Dur mahalsiz; godduşlanma,
Vetsizliği bir iş sanma,
Hökkem ol da hiç utanma,
Horu hopu nedir ömrün;
Vakit dolar biter bir gün.

Toprağında sakla beni,
Toprağına ekle beni,
Mahşere dek bekle beni;
Ata yurdum, memleketim,
Mezarda bitsin hasretim.

Dayan Halepçeli Çocuk

❁ Nihat Malkoç

Zehirle doldurdular, o altından tasını,
Ey ümmetin yetimi, yasım bildim yasını.
Bayram sevinçlerini nerde bıraktın çocuk?
Bu telaşlı hâlinle yürekler yaktın çocuk!
Mavi göğün altında koşup oynarken herkes,
Umutların çalınmış, öyle çaresiz, bakes...
Yakında kırılacak Haçlıların putları
Güneş yine doğacak, diri tut umutları
Dayan Halepli çocuk, kışın sonu bahardır
Unutma ki Allah'ın bir ismi de kahhardır

Cevabını arıyor nedenler ve niçinler,
Kahpe avcıya teslim, bembeyaz güvercinler.
Ümmete kan kusturdu, palikarya şeytanlar,
Namuslular çekildi, puşta kaldı meydanlar.
Bir gün kesilir elbet nefretin şahdamarı.
Zalimlere inecek Yaradan'ın şamarı.
Duygudaşlık nerede, sağırlaşmış vicdanlar?
Ar damarı çatlamış, kan damlıyor cüzdanlar.
Halep'te katliam var, bütün dünya uyuyor,
Bunu duymayan vicdan, acep neyi duyuyor?

Güneş doğduğu vakit zulmetin hükmü olmaz,
Mazlumların âhları, emin ol yerde kalmaz.
Nefesler tükenince ölüm eşitler bizi,
Ayna bile reddeder, katrandan kara yüzü.
Cennet kokar yetimler, Hakk'a yakın öksüzler,
Allah'ın huzurundan kovulacak köksüzler.
Garibin bakışında hüznün vardır, yaş vardır.
Zalimin sol yanında yürek değil, taş vardır.
Mazlumların üstüne göklerden rahmet yağar,
Bazen yenilgilerden nice zaferler doğar.

Yaralar sağalsa da yürekte kalır izi,
Yeni bir kıyamete mecbur etmeyin bizi.
Hiç mi yoktur yürekte hicabınız, arınız?
Aynı derdi yaşasın, evlâdınız, karınız...
Fırat'ın kıyısında suya muhtaç ettiniz
Cehennem olun gidin; yetti gari, yettiniz!
İnsan müsveddeleri, sonsuza kadar susun!
O kirli beyninizi bir yerinizden kusun!
İnsanlığın omzunda zulüm en ağır yükür
Ey kara vicdanlılar, dünya beşten büyüktür!

Hüzünle Dostluğuma Dair

❁ Aslan Avşarbey (Mülkî)

Tebessüm yüzümde eğreti durur,
Çehremin doğuştan süsüdür hüznün.
Her akşam hasretle kapımı vurur,
Bende misafirin hasıdır hüznün.

Girer başköşeye serer postunu,
Gece sessizliği örter üstünü,
Bizim evde bulur yitik dostunu,
Benden gayrısının küsüdür hüznün.

Bir söz söyleyecek olsam yanında,
Kızarı kaşlarını çatar anında.
Bilmediğim bir hâl var lisanında.
Sanki ötelerin sesidir hüznün.

Varınca sessizlik artık demine
Yavaştan başlarız keder cemine.
Teşbihte hata yok tamı tamına,
Başımın püsküllü fesidir hüznün.

Üç öğün yediğim azıktır bana,
Bir gün de demez ki yazıktır bana,
Bırakıp da gitmez sadıktır bana,
Bahtımın kalkmayan sisidir hüznün.

Kaldırsam altında o var her taşın,
Ne etsem çıkamam içinden işin,
Fakir soframda su katılmış aşın,
Acılı biberli sosudur hüznün.

Dostluğumuz öyle kavi erenler!
Ne tipi ayırır ne de boranlar.
Bizi böyle sıkı fıkı görenler,
Sorarlar *Mülkî*'nin nesidir hüznün.

Kırgınım

❁ İbrahim Şaşma

Zemheride ateşe, yaz gününde ayaza.
Sebeup olan zülfünün, tellerine kırgınım.
Yâr bir kalem tuta da, katlime ferman yaza.
Bir mektubu çok gören, ellerine kırgınım.

Görenler berduş dedi, yüzüme güldü geçti.
Bu aşk var ya sevdiğim, sinemi deldi geçti.
Beraber yürümedik, kaç bahar geldi geçti.
Bu şehrin sokağına, yollarına kırgınım.

Kurşuni gözlerinde vurduğum nazlı yâr
Bilsen ki cihan bana, nasıl küçük nasıl dar.
Sarı çiçek dalında, hicran diye fısıldar.
Gülistana kırgınım, güllerine kırgınım.

Sana mahkûm olalı, firkat mührü var bende.
Nasıl yaktın yandırdın, bir bak geriye dön de.
Hani sönmek bilmezdi, sevda ateşi sende.
Közlerine kırgınım, küllerine kırgınım.

Günahı Ne

❁ Kadir Orağcı

Ne halimden anladın ne de aşka saygın var
Bir kez tutmadığın şu ellerin günahı ne
Nedir korkun endişen, sebepsizce kaygın var!
Sana çıktıysa söyle, yolların günahı ne


İlk kurban ben değilim, elbette ellerinde
Kaç âşık ızdırabı tattı o kollarında
“Seviyor” çıksın diye papatya fallarında
Kopardığın çiçeğin, güllerin günahı ne

On dörtlü bakışını, şakağıma sıkarken
Akıttığın yaşımla cenazemi yıkarken
Vuslat için takvimler, yaprağını dökerken
Benimle hasret çeken yılların günahı ne

Aşkımı ihbar edip prangaya vurduğun
Müebbede mahkûmken geçip seyre durdu-
ğun
Yanıyorken yüreğim boşluğa savurduğun
Sevdamın emaresi küllerin günahı ne

Hissediyorum ramak kaldı vadem dolmaya
Belki duran bulunmaz, namazımı kılmaya
Müstehak olsa da bu beden susuz kalmaya
Kıymet'i'yi attığın çöllerin günahı ne

Ağlayan Gelin

 *Yasin Mortaş*

Soğanlı çiçeklerin nadide türlerindedir. Utangaçtır, yüzü hep yere bakar. Rengini utangaçlığından almıştır belki de; yüzü al al dır. Kahramanaraş'ın Afşin ilçesi Binboğa Dağları'nda doğal olarak yetişir. Kalabalıklardan uzak olmayı sever; kuytu yerlerde için için ağlar, onun içindir ki ağlayan gelin denmiştir. Baharla beraber gözyaşı hiç dinmediği için diğer çiçeklerin hüznü kardeşidir. Bundan dolayı da matem, efsanelerin sembolü olmuş; kah Hz. Meryem'in gözyaşlarının düştüğü yerde açmış, kah Hz. Hasan ve Hüseyin'in Kerbela'da ki acılarına tanık olmuş; Ferhat ile Şirin'in vuslata ermeyişinden dolayı boynu bükük kalmış; Anadolu'nun acılarına tanıklık ederek gözyaşını tutamamıştır.

Bazı dillerde ona *Fritillaria imperialis* dense de elleri kınalı bir Anadolu gelininin "Hem ağlar hem giderim" sıcak esprisini vermemiştir yabancı kültürlerde.

Anadolu'nun belli yerlerinde yetişen nazlı çiçek "Ağlayan Gelin" otağını dağ eteklerine kurar.

Onun hüznü, soğanlarının sökülüp götürülmesi, yerinden yurdundan edilmeyle devam eder. Çünkü bilir yeryüzünde nadide bir çiçek olduğunu ve her toprakta kendine yurt tutamadığını.

Kokusu olmasa da utangaçlığı ve ağlamaları insanları hep kendine çekmiştir.

Ters lale diyoruz ona ve fakat kendini var edene olan mahcubiyetinden yüzünü toprağa döndürüşünü düşünmeden geçip gidiyoruz.

Vadilerde baharları bekler de yüzünü insanlığa kısa bir süre gösterip çekilir tekrar diğer bahara.

Eğer bir bahar günü Binboğa Dağları'na gider, sürmelenmiş gözlerine eğilip bakarsanız, onun vatan için, Halep için, Müslümanlar için gözyaşlarını çoğalttığını görürsünüz.

Yüzyıllardan beri hiç unutturmamış kendini. İslam tarihinin, Mimar Sinan eserlerinin sütunlarını süslemiş. Duvağına bürünmüş gelinlik kız utangaçlığıyla durmuş minberlerin, makberlerin başucunda.

"Lalename"ler yazılmış asırlarca adına.

Binboğa yaylasının eteklerinde bir ağıt duyarsanız o Ağlayan Gelin'dir.

Gözyaşları Ceyhan Nehri'ne karışmış, denizine kavuşmuştur.